

Szobrok

2012 október 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarországon a jelek szerint a szobrok fontosabbak, mint a hús-vér emberek. Mostanára szürreális gyűjtemény kerekedett a különböző szobrok meggyalázásából, megbecstelenítéséből, éjszakai leöntéséből, feliratozásából.

Tényleg csak néhány példa, szigorúan fejből, és bocsánat, ha kimarad néhány attak: Budaházy nekiugrik a

Szabadság téri emlékműnek, disznólábak a Duna-parti cipőkben, vécépapír és szemeteszsák a XII. kerületi turulszobron, vörös festék Horthy Miklóson, tábla Károlyi nyakában, legújabban támadás Antall József mellszobra ellen. A tárgyhoz tartozik még Kádár csontjainak elhurcolása és a heves közéleti vitasorozat József Attila, Nagy Imre, Tisza István, Teleki és mások szobrainak elhelyezéséről vagy eltávolításáról.

Máshol is akadnak persze indulatokat gerjesztő emlékművek, de egy biztos: Magyarország nemcsak a szív- és érrendszeri betegségekben, de a szobrok elleni irtatlan gyűlöletben is világszeregre tör.

Szánalmas, hogy a magyarságféltésben vagy éppen nemzetköziségben roppant elkötelezett magánszemélyek és társadalmi szervezetek becses idejüket képmások lerombolásának szentelik, nem pedig a szegény gyerekeknek gyűjteneik pénzt karácsonyra. Ez nem demagógia: ez a színtiszta igazság. A karitatív tevékenységhez, a másik ember felkarolásához, a haza és a nemzet sorskérdéseinek megjavításához, bármiféle hasznos cselekvéshez némi tehetség, szorgalom, tudás szükséges. Éjjel odalopózni egy szoborhoz, és ráönteni a gyűlöletünket: suttyóság. Nem hűstett, hanem a tehetetlen, frusztrált, kisebbségi érzésben szenvedő ember fröcsögő indulata. Persze, ugyanez az ember nappal már nem látszik: beleolvad a tömegbe, sikertelen, szürke kis mitugrász, akinek a csordaszellem és a sötétség adja erejét, éppen úgy, mint mondjuk egy társaságkedvelő denevérnek.

A szoborrongálásnak nincsen oldala, nincsen színe: aki ilyet tesz, közönséges bunkó. Kivéve, persze, ha diktatúrában támad a zsarnokok képmásaira, de diktatúrában ez a típus valahogy nem látszik, éjszaka semmit nem öntöget le, inkább alszik, és alapvetően elégedett a maga kisemberi státusával. Meg aztán fél, de veszettül, hiszen diktatúrában odavágnak neki gumibottal, nagy a kockázat. A szoborgyalázás táptalaja a liberális demokrácia, ahol a rongáló biztos lehet abban, hogy szabadságvesztésre nem ítélik, sőt, ha szerencséje van, a bíró még meg is dicséri társadalmilag hasznos tevékenységéért.

De nem is ezekről a beteg emberekről kívánok értekezni, inkább a saját közízlésünkről gondolkodjunk el egy cseppet. Ennek az országnak a legnagyobb nyomorúságát a szavak és tettek közötti áthidalhatatlan szakadék okozza. Szövegelésben világ bajnokok vagyunk, panaszáradatban világcsúcstartók, és igencsak értünk ahhoz, hogyan gyalázzuk, becsméreljük a túldoldalt. Aztán, amikor eljön az idő, és valamit tenni kéne, lehetne, akkor hallgatunk, mint a csuka. Körülnéz az ember: sehol senki, egyedül álldogál, pedig mindenki azt mondta, hogy eljön...

Én egyetlenegyszer ártottam magam szoborügyletbe: két évvel ezelőt, eléggé megfontolatlanul arra szólítottam fel lapunk olvasóit, hogy állítsunk közadakozásból szobrot Bethlen Istvánnak. Lett volna, aki felkarolja az ügyet, és biztosan be is fejezzük, ha legalább néhány száz felajánlás érkezik, hogy a minimális társadalmi támogatottságot jelezze.

Hárman jelentkeztek.

Egy tízmilliós országban, ahol a Magyar Hírlap – szerencsére – mégiscsak tízezrekhez jut el... Ezek után már csupán egyet tehettem, tehattunk: leszartuk a tanulságot, és a politikára hagytuk a szobrok állításának és ledöntésének ódiáját. Önök, mi, mindannyian döntünk úgy az ehhez hasonló esetekben, hogy az emberek, a civil társadalom helyett a hatalmon vagy éppen ellenzékben lévő alakítsák az eseményeket. Kapunk a hatalomtól egy szobrot, és elvitetünk a hatalommal egy másikat.

Jó ez így?

Egészen addig, amíg csak szövegelünk, programokat harsogunk, hangfoszlányoknak tapsikolunk a cselekvés helyett, és a kezdeményezést kirekesztjük az életünkből, marad a tunyaság, tudatlanság, tehetetlenség – és nyomában a szellemi alávetettség. És marad a szobrok elleni értelmetlen és céltalan akciózgatás. Valódi alakok helyett az árnyékuk rugdosása. A történelmi vizsgálat helyett a talmi bosszú a magatehetetlen, holt anyagon.

Szánalmas és kisszerű történetek – de a jelek szerint mi ilyenek vagyunk. Magyarként megkérni olykor a győzelemből, ostobaságból, igénytelenségből szőtt hálón való átevickélés megvészete. Amikor már-már meghaladnánk önmagunkat, mindig akad valaki köztünk, aki újra leránt a mélybe. Így aztán csak sandán, szomorúan nézegetjük egymást, aranykorról és letűnt dicsőségről álmodozunk, de elszalasztjuk sorra, amit megtehattünk volna a hazánkért, a népünkért.

Közben pedig marad a kétszerkettő józansága: Magyarország mindkét pólusán a dupla vétnél kezdődik az ábécé. Csupán Vlagyimir Iljics Wallenbergtől Wass Albertig terjed a szoborállító hangulat. Felmordulhatunk az egyoldalúságon, és másokat is javasolhatunk a kánonba, de voltaképpen az egésznek semmi értelme. Manapság, amikor a suszterinas emelt hangon kioktatja a professzort történelemből, amikor az ostobaság tortül a tudás felett, jobb, ha kiülünk az almafa alá, és elnézünk toronyiránt. Annak is van annyi értelme, mint az önjelölt próféták hangzavarának.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló